

Kommentar till Bengt Furåkers bokanmälan: Aktivt arbetsliv

I sin intressanta och positiva anmälan av min bok, *Aktivt arbetsliv: Om dagens behov och framtidens möjligheter. En trendanalys*. (Arbetslivsinstitutet, 2004), i *Arbetsmarknad & Arbetsliv* nummer 1, 2005, upprepar Bengt Furåker en missuppfattning som jag vill korrigera. Den bygger inte på min text men väl på ett nyhetstelegram om densamma. Notisen ledde till åtskilliga fördömande kommentarer mot min rapport i media i fjol sommar, bland annat från alla de tre stora fackliga huvudorganisationerna. Jag har försökt rätta till det, men nu återkommer Furåker med samma missuppfattning i en något hal formulering:

En idé som antyds i boken och som författaren i annat sammanhang varit med om att lansera...

Påminner lite om den vardagliga disclaimer, ”Inga ord efter mig, men jag har minsann hört att ...”.

Idén påstås vara att nivån på arbetslöshetsersättningen borde göras beroende av hur aktiva individerna är i sitt arbetsö-

kande. Detta har jag aldrig skrivit eller sagt. Tvärtom har jag betonat att det är ganska meningslöst att öka sökintensiteten om det inte finns jobb och varje ledig tjänst redan får så många sökande, att många arbetsgivare inte gör allmänna utannonseringar för att slippa dränkas i ansökningar. Det jag föreslagit borde premieras ekonomiskt är om individen företar sig andra aktiviteter än det självklara att söka jobb, som befrämjar hans eller hennes anställbarhet. Några sådana förslag nämns i min bok.

Poängen är att göra väntetid till aktiv tid. Det är inte rimligt att människor som inte efterfrågas på arbetsmarknaden ska hållas i passivitet av myndigheterna i väntan på än det ena, än det andra, i stället för att skaffa sig användbara erfarenheter och kunskaper. Även om huvudproblemet är bristande efterfrågan kan man göra mer för att individen själv ska motiveras att göra det bästa möjliga av situationen.

Professor **Casten von Otter**
Arbetslivsinstitutet